

PHILIP
ROTH
Sînul

Traducere din limba engleză
și note de Alexandra Coliban

POLIROM
2025

Sînt un sîn. Un fenomen care mi-a fost descris în diferite variante ca fiind „un masiv influx hormonal“, sau „o catastrofă endocrinopatică“, sau/și „o explozie hermafroditică de cromozomi“ s-a petrecut în corpul meu între miezul nopții și 4 dimineața în ziua de 18 februarie 1971 și m-a transformat într-o glandă mamară deconectată de orice formă umană, o glandă mamară care n-ar fi putut apărea, ai fi zis, decît în vise sau în picturile lui Dali. Mi se spune că acum sînt un organism de forma unei mingi de fotbal sau a unui dirigibil; cică am o consistență

buretoasă, cîntărind șaptezeci de kilograme (înainte aveam șaptezeci și cinci) și avînd, și acum, un metru optzeci. Deși mi-am păstrat, într-o formă deteriorată și „neregulată“, mare parte din sistemele cardiovascular și nervos central, un sistem excretor descris ca fiind „reduc și primitiv“ și un sistem respirator care se sfîrșește chiar deasupra mijlocului cu ceva ce seamănă a buric acoperit de un fald de piele, arhitectura de bază în cadrul căreia sînt amestecate și îngropate aceste caracteristici umane este aceea a unui sîn de mamifer feminin.

Cea mai mare parte din greutatea mea o constituie țesutul adipos. Într-un capăt sînt rotunjit ca un pepene, iar la celălalt sfîrșesc într-un sfîrc de formă cilindrică, proiectîndu-se vreo 13 centimetri în afara „corpului“ meu, cu șaptesprezece

orificii perforate în vîrf, fiecare cam la jumătate din mărimea deschiderii uretrale masculine. Acestea sînt orificiile canalelor lactifere. Atîta cît sînt în stare să pricep fără ilustrații – sînt nevăzător – ramificațiile canalelor vin din lobuli compuși din celule care secretă lapte, acesta fiind transportat spre suprafața sfîrcului normal cînd este supt sau muls mecanic.

Carnea îmi este netedă și „tine-rească” și sînt, în continuare, de rasă albă. Sfîrcul meu e roz trandafiriu la culoare. Detaliul din urmă e considerat neobișnuit, pentru că în fosta mea incarnare eram brunet prin excelență. Așa cum i-am spus și endocrinologului care a făcut această observație, mie unuia mi se pare mai puțin neobișnuit decît alte aspecte ale transformării, dar apoi, nu eu sînt endocrinologul

pe-aici. O logică amară, dar măcar e o logică, în sfârșit, și trebuia să fie observată și consemnată.

Sfîrcul meu e roz trandafiriu – ca pata de la baza penisului meu din noaptea în care mi s-a întîmplat toată tărășenia. Pentru că orificiile din sfîrc funcționează ca un fel de gură și urechi atrofiate – cel puțin mi s-a părut că mă pot face auzit prin sfîrc și că aud, vag, prin el, ce se petrece în jur – am presupus că sfîrcul se trăgea din ceea ce fusese, pe vremuri, capul meu. Dar medicii au fost de altă părere, cel puțin în această ultimă lună. În primul rînd, vocea mea, stinsă cum e, emană evident din faldul de piele de la mijlocul meu, chiar dacă noțiunea mea de peisaj intern se încăpățînează în continuare să asocieze funcțiile mai avansate ale conștiinței cu partea cea mai înaltă a

corpului. Doctorii susțin acum că pielea încrețită, înăsprită, a sfîrcului – care, într-adevăr, este deosebit de sensibilă la atingere, așa cum nu este nici un fel de țesut facial, nici măcar mucoasa buzelor – se formase din glandul penisului. Areola zbîrcită și rozalie din jurul sfîrcului se spune că s-a metamorfozat din trunchiul penisului, sub asaltul unei secreții vulcanice a fluidului mamogen din glanda pituitară. Două fire plăpînde de păr, lungi și roșcate, au crescut din una dintre micile elevații de pe marginea areolei mele.

— Cît sînt de lungi?

— Exact optsprezece centimetri.

— Antenele mele.

Amărăciunea. Apoi îndoiala.

— Poți să mă tragi de unul, te rog?

— Dacă vrei tu, David, o să trag foarte încet.

Doctorul Gordon nu mințea. Simțeam că sînt tras de un fir de păr. O senzație destul de familiară – atît de familiară, încît îmi venea să mor.

Normal că au trecut zile întregi după schimbare – auzi, „schimbare“! – pînă să reușesc să-mi recapăt cunoștința, și încă o săptămînă după aceea pînă s-au învoit să-mi spună orice altceva decît că fusesem „foarte bolnav“ din cauza unei „instabilități endocrine“. Mă văicăream și răcneam atît de jalnic de fiecare dată cînd mă trezeam și descopeream din nou că nu văd, nu simt niciun miros și niciun gust și nu mă pot mișca, încît trebuia să fiu mereu puternic sedat. Cînd „corpul“ meu era atins, nici nu știam ce să mai cred: senzația era uimitor de liniștitoare, și totuși îndepărtată, amintindu-mi de valurile care se sparg de mal, pe plajă.